

та управління структурою державного сектору.

У Законі Монголії про бюджет [4] визначено, що метою цього Закону є встановлення принципів, системи, складу і класифікації бюджету для реалізації спеціальних податкових вимог, визначення повноважень, ролі та обов'язків органів, які беруть участь у бюджетному процесі, а також регулювання відносини, які виникають у зв'язку з підготовкою бюджету, його затвердженням і виконанням, бухгалтерського обліку, звітності та аудиту.

Отже, як бачимо, в основних бюджетних законах окремих зарубіжних держав по-різному визначається предмет (інколи – об'єкт) їх регулювання. В одних випадках норми бюджетного закону поширюються на всі публічні грошові фонди, в інших – лише на бюджети. Це, у свою чергу, дає підстави по-різному визначати предмет бюджетного права.

Література

1. Starck B., Roland H., Boyer L. Introduction au droit. 5eme edition / Starck B., Roland H., Boyer L. – Paris, 2000. – P. 92–93.
2. Козырин А. Н. Финансовое право и управление публичными финансами в зарубежных странах / Козырин А. Н. – М.: ЦППИ, 2009. – 182 с.
3. Šimović H. The European Union Budget Financial Theory and Practice / H. Šimović. – 2005. – № 29 (3). – P. 245–262.
4. Матеріали з урядового порталу Монголії [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.iltod.gov.mn/?p=2403>.

УДК 351:342.5 (043.2)

Поліщук Г.В., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Устинова І.П., к.ю.н., доцент

ПРАВОВИЙ СТАТУС ДЕРЖФІНМОНІТОРИНГУ

Удосконалення національної системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, отриманих злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму, що включає у себе систему заходів фінансово-правового, адміністративно-правового, кримінально-правового, міжнародно-правового характеру потребує імплементації в національне законодавство стандартів FATF.

З огляду на те, що зміст адміністративної правосуб'єктності Держфінмоніторингу утворюють правоздатність і дієздатність, варто проаналізувати законодавчо закріплений обсяг прав та обов'язків цієї служби.

У такому ракурсі вдалою є позиція Д.М. Бахраха, відповідно до якої

основною частиною правового статусу є компетенція органу влади, що складається із сукупності владних повноважень щодо певних предметів відання [3, с. 119]. Відповідно до Закону державний фінансовий моніторинг, який проводиться Держфінмоніторингом, є сукупністю заходів зі збору, обробки й аналізу інформації про фінансові операції, що подається суб'єктами первинного й державного фінансового моніторингу, іншими державними органами та відповідними органами іноземних держав, іншої інформації, що може бути пов'язана з підозрою в легалізації (відмиванні) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванні тероризму чи фінансуванні розповсюдження зброї масового знищення та/або іншими незаконними фінансовими операціями, а також заходів із перевірки такої інформації згідно із законодавством України [1].

Важливим моментом, на який варто звернути увагу, є те, що до предмета відання Держфінмоніторингу належить аналіз інформації про фінансові операції суб'єктів державного фінансового моніторингу, є Національний банк України, центральний орган виконавчої влади з формування й забезпечення реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму, Міністерство юстиції України, центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування державної політики у сфері надання послуг поштового зв'язку, у сфері економічного розвитку, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг [1].

Водночас відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Державну службу фінансового моніторингу України» від 29 липня 2015 р. № 537 діяльність Держфінмоніторингу координується через Мінфін [2], що створює передумови для впливу Кабінету Міністрів України на діяльність Держфінмоніторингу та викликає сумніви щодо його незалежності в прийнятті рішень, хоча законом така незалежність передбачена (ст. 19 Закону).

Безпосередньо в Положенні закріплено низку повноважень Мінфіну щодо діяльності Держфінмоніторингу, а саме: внесення пропозицій Прем'єр-міністру України щодо кандидатури на посаду Голови Держфінмоніторингу; погодження структури Держфінмоніторингу; погодження призначення на посади керівників структурних підрозділів Держфінмоніторингу; порушення питання щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності Голови та керівників структурних підрозділів Держфінмоніторингу; визначення пріоритетів роботи Держфінмоніторингу; прийняття рішень щодо проведення перевірки діяльності Держфінмоніторингу; погодження розроблених Держфінмоніторингом проектів нормативно-правових актів тощо.

На виконання зазначених завдань Держфінмоніторинг наділяється

правами: організаційні (наприклад, організація та координація роботи з перепідготовки й підвищення кваліфікації спеціалістів органів державної влади з питань фінансового моніторингу та відповідальних працівників суб'єктів первинного фінансового моніторингу); аналітично-інформаційні (наприклад, аналіз методів і фінансових схем легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму чи фінансування розповсюдження зброї масового знищення); контрольно-наглядові (наприклад, вимагання від суб'єктів первинного фінансового моніторингу виконання вимог законодавства, що регулює відносини у сфері запобігання й протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення); міжнародні (наприклад, участь у міжнародному співробітництві з питань запобігання та протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму й розповсюдження зброї масового знищення); регулятивні (наприклад, внесення пропозицій щодо розроблення законодавчих актів).

Отже, правовий статус Державної служби фінансового моніторингу України як сукупність визначених законодавством прав та обов'язків, які має та яких зобов'язаний дотримуватись Держфінмоніторинг, виступаючи стороною в правовідносинах щодо запобігання й протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення.

Література

1. Про затвердження Положення про Державну службу фінансового моніторингу України: Постанова Кабінету Міністрів України від 29 липня 2015 р. № 537 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/537-2015-п>.
2. Берізка В. Щодо адміністративно-правового статусу Державної служби фінансового моніторингу України / В. Берізка // Підприємництво, господарство і право. – 2017. – № 3. – с. 118-122
3. Борець М. В. Повноваження Державної служби фінансового моніторингу України / М. В. Борець // Форум права. – 2014. – № 3. – С. 22-28.